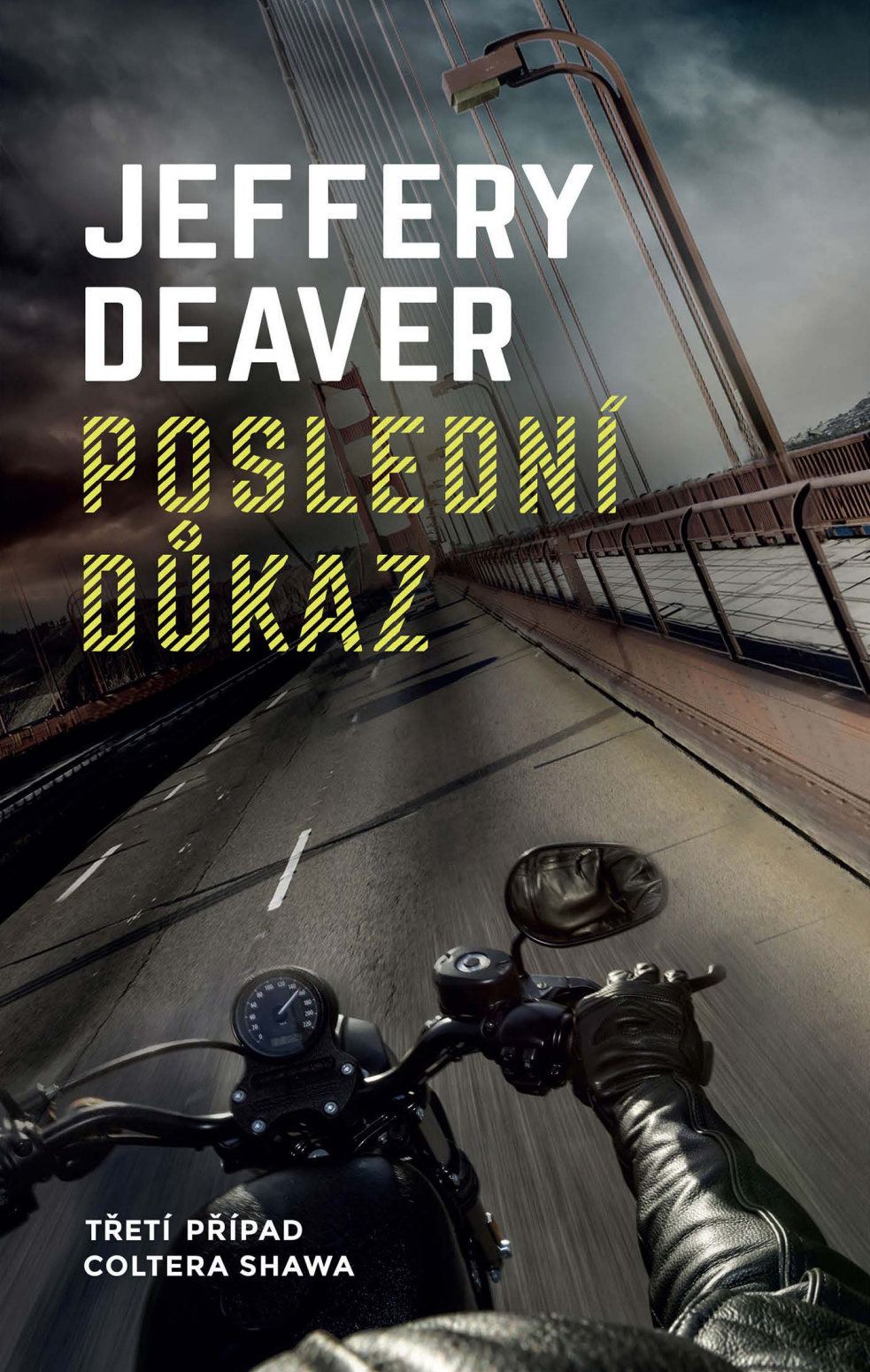

**JEFFERY
DEAVER**

**POSLEDNÍ
DŮKAZ**

**TŘETÍ PŘÍPAD
COLTERA SHAWA**

Poslední důkaz

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.dominoknihy.cz/
www.albatrosmedia.cz

Jeffery Deaver

Poslední důkaz – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

JEFFERY DEAVER POSLEDNÍ DŮKAZ

TŘETÍ PŘÍPAD
COLTERA SHAWA

JEFFERY DEAVER POSLEDNÍ DŮKAZ

TŘETÍ PŘÍPAD
COLTERA SHAWA

2021

Copyright © 2021 by Gunner Publications, LLC
Translation © 2021 by Jiří Kobělka

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky či jinak šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu *The Final Twist*
vydaného nakladatelstvím G. P. Putnam's Sons, New York 2021,
přeložil Jiří Kobělka
Vydalo nakladatelství Domino v Praze roku 2021 ve společnosti
Albatros Media a. s., se sídlem 5. května 22, Praha 4
Číslo publikace 38 981
Odpovědná redaktorka: Vendula Schvanová
Korektura: Iveta Muchová, Milena Nečadová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská
Grafické zpracování obálky: Diana Delevová
Vydání první

ISBN tištěné verze 978-80-7498-531-7

ISBN e-knihy 978-80-7498-534-8 (1. zveřejnění, 2021) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7498-535-5 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7498-533-1 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

www.dominoknihy.cz

www.albatrosmedia.cz

www.facebook.com/nakladatelstvi.domino

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou doporučenou spotřebitelskou cenu.

ALBATROS MEDIA

*Partě z nedělních odpolední:
Joan, Cleveovi, Kay, Ralphovi, Gail*

Pro mocné jsou zločiny to, co páchají ostatní.

– NOAM CHOMSKY

OCELÁRNA

Colter Shaw vytahuje pistoli. Tiše vyráží po schodech a sestupuje do obrovského zatuchlého sklepa pod budovou, kde to páchne plísní a topným olejem.

Sklep, probleskuje mu hlavou. Rozpomíná se na den, kdy byl ve sklepe naposledy. A co se mu tam stalo.

Nad ním duní hudba a dusají nohy. Basová linka je rychlá jako tep běžce. Svět nahoře a svět tady dole se nemohou lišit víc.

Na dolním konci schodiště Shaw zkoumá, kde vlastně je. Orientace... Vždycky se hlavně zorientovat. Sklep je napůl udržovaný. Napravo od schodiště se nachází rozlehlý volný prostor. Nalevo jsou místnosti, do kterých se vchází z dlouhé chodby – ta měří asi patnáct metrů.

Shaw si prohlíží prázdný prostor napravo a nevidí žádnou hrozbu, ale ani nic, co by mu pomohlo. Dává se doleva a přesouvá se k chodbě kolem boilerů a kumbálů se zásobami: jsou tu velké balíky toaletního papíru, plechovky s chilli, balené vody, papírové ubrousky, papírové talíře, plastové příbory. A taky krabička s devítimilimetrovými náboji.

Shaw pomalu vchází do chodby. První místnost napravo má otevřené dveře a osvětluje ji chladné stropní světlo a o něco teplejší mihotavá záře. Shaw se drží ve stínu a jen rychle nakukuje dovnitř. Kancelář. Kartotéky, počítače, tiskárna.

U stolu sedí dva hřmotní chlapi a sledují na monitoru baseball. Jeden se zaklání a vytahuje poslední pivo z balíku položeného na

třetí židli. Shaw ví, že jsou oba ozbrojení, protože zná jejich profesi. A muži této profese jsou ozbrojení vždy.

Shaw není neviditelný, ale ve sklepě panuje tma, a on má navíc na sobě černou bundu, džíny a vysoké boty, protože přijel na motorce. Tyhle boty nejsou tak tiché jako tenisky Ecco, které obvykle nosí, ale dunění rytmu z tanečního parketu nad sklepem přehlušuje jeho kroky. Shaw má takové tušení, že v tomhle dusotu by zanikl i výstřel.

Muži sledují zápas, baví se a vtipkují. Před sebou mají pět prázdných lahví. To by mohlo hrát v Shawův prospěch. Alkohol v krvi prodlužuje reakční čas. A snižuje přesnost.

Pokud na to dojde.

Shaw přemýšlí: Odzbrojit je hned?

Ne. To by mohlo dopadnout špatně. Šance na úspěch je maximálně pětasedmdesát procent.

Slyší otcův hlas: Nikdy nebuď hrubý tam, kde vystačíš s jemností.

Navíc si Shaw není jistý, co tady najde. Pokud neobjeví nic, vypaří se odtud, stejně jako sem pronikl, a ti dva se vůbec nic nedozvědí.

Prochází kolem dveří, neviditelný, a pak se na chvíli zastavuje, protože ho světlo z kanceláře oslepilo a on si potřebuje znovu přivyknout na tmu.

Kráčí dál a postupně kontroluje každou místnost. Většina dveří je otevřená, většina místností potemnělá.

Hudba spojená s dupáním tancujících nohou je dvousečná zbraň. Na jednu stranu ho nikdo neslyší přicházet, na druhou stranu je hluchý i on sám. V některé prázdné místnosti by se klidně mohl někdo skrývat, všimnout si ho a čekat na něj se zbraní v ruce.

Deset metrů, dvanáct metrů.

Prázdná místnost, další prázdná místnost. Shaw se blíží ke konci, kde napravo vyráží do tmy druhá chodba. Budou tam další místnosti, které je třeba prohledat. Kolik celkem?

Poslední místnost. Tady jsou dveře zavřené. Zamčené.

Otevírá nůž, zasouvá ostří kousek od špičky do štěrbiny a pomalu zatlačuje závoru do zámku. Současně přitahuje dveře k sobě, aby závora necvakla. Opakuje to asi dvanáctkrát, až jsou dveře volné. Shaw vrací nůž do kapsy, vytahuje pistoli, zvedá ji a přikládá prst na spoušť.

Uvnitř.

Sotva dvacetiletá žena s černou kůží a vlasy zapletenými do složitěho copu. Na sobě má džíny a zaprášené šedé tričko. Když vidí pistoli, nadechuje se, aby začala křičet. Shaw zvedá ruku a zasouvá zbraň do pouzdra. „To je dobrý. Budeš v pohodě. Dostanu tě ven. Jak se jmenuješ?“

Žena chvíli neříká nic. A pak: „Nita.“

„Já jsem Colter. To zvládneš.“

Místnost je plná špíny. Na papírovém tácku zasychá nesnědené chilli. Lahev vody je zpola vypitá. Jako toaleta slouží kbelík. Žena není spoutaná, ale omezená v pohybu: kolem vodovodní trubky je omotaný zámek na kolo, který ji na druhém konci drží za stahovací pásku na kotníku. Shaw zhasíná světlo. Na cestu uvidí i tak.

Nakukuje zpátky do chodby. Baseballový přenos pokračuje a s ním pokračuje i mihotání monitoru. Která směna se hraje? Bylo by velmi užitečné to vědět.

„Jsi zraněná?“

Žena vrtí hlavou.

Shaw znovu vytahuje nůž a s cvaknutím ho otevírá. Přeřezává stahovací pásku a pomáhá ženě vstát. Ta vrávorá.

„Můžeš chodit?“

Přikývnutí. Žena se chvěje a pláče. „Chci domů.“

Shaw se rozpomíná, jak ještě před deseti minutami přemýšlel o hře „kámen, nůžky, papír“. Lituje, že nehrál agresivněji, mnohem agresivněji.

Vstupují do chodby. A vtom Shawa napadne:

Třetí židle.

Do pytle.

Balík s pivy nepotřeboval vlastní židli. V té místnosti sledoval baseball ještě někdo další.

A přesně v tom okamžiku schází ze schodů třetí muž s dalším balíkem budweiserů. Pokládá nohu na betonovou podlahu, zvedá hlavu, dívá se do chodby a vidí Shawa s Nitou. Balík s pivy padá na zem. Nejméně jedna lahev se řinčivě rozbíjí. „Hej!“ volá muž. A sahá si k pasu.

Světlo v kanceláři se přestává mihotat.

DÍL 1

24. června

NISE

Čas zbývající do smrti rodiny:
padesát dva hodin.

1.

Bezpečí domu.

Konečně.

Cesta do této chrpově modré viktoriánské budovy na umolousané Alvarez Street v sanfranciské čtvrti Mission trvala Colteru Shawovi několik týdnů. Ze Silicon Valley se přesunul do Sierry Nevady ve východní Kalifornii a pak do státu Washington. A když teď seděl na motorce Yamaha a díval se na dům, napadlo ho, že mu tahle cesta vlastně trvala většinu života.

Když člověk po složitých peripetiích konečně dorazí na dlouho očekávané místo, často mu připadá skromné, obyčejné a fádlní. Zde tomu nebylo jinak, ale Shaw věděl, že pokud se v domě skutečně nachází to, v co doufá, pak je tato budova pravým opakem fádnosti: naopak je studnicí informací, které by mohly zachránit stovky a možná i tisíce životů.

Jako syn survivalisty měl ovšem Shaw jednu předběžnou otázku: Nakolik je tento dům bezpečný?

Z tohoto úhlu mu připadal tmavý a opuštěný. Shaw zařadil rychlost a zajel do boční uličky vedoucí za dům. Tam se znovu zastavil před zarostlou zahradou obehnanou tepaným plotem s gotickými prvky. Ani odtud neviděl žádné světlo, pohyb ani známky, že v domě někdo bydlí. Vrátil se dopředu, tam se zastavil a vyskočil s motorkou na chodník.

Sebral těžký batoh, zamkl motorku a helmu a přešel přes metrový záhon lemující čelní stranu domu. Za keřem zimostrázu

našel pojistkovou skříň. Pokud by se v domě nějakou nepravděpodobnou náhodou ukrývala bomba, nejspíš by byla připojená natvrdo; spoléhat se na zařízení s bateriovým napájením je vždycky ošemetné, ať už jde o mobilní telefony, počítače nebo improvizované výbušniny.

Vytáhl klíče, které mu otec odkázal, a s rukou položenou na pistoli odemkl a otevřel dveře. Přivítalo ho jen ticho a vůně levandulového osvěžovače vzduchu.

Než začne pátrat po dokumentech, které mu zde snad otec zanechal, musí celý dům prohledat a zajistit.

Žádná známka ohrožení není totéž co žádné ohrožení.

Prohlédl přízemí. Za obývacím pokojem se nacházel salon, z něhož vedlo do patra schodiště. Za touto místností byla jídelna a úplně vzadu kuchyně, z jejíž dveří – vyztužených a bez oken – se vycházelo do boční uličky. Další kuchyňské dveře vedly do sklepa, což ve velké části Kalifornie nebyl příliš obvyklý úkaz. V domě bylo jen pár kusů nábytku, praktických a nesusrodých. Zdi měly barvu vybělené kosti a závěsy byly sluncem vyšisované tak, že na nich mimovolně vznikly batikované vzory.

Shaw pomalu prohlédl všechny místnosti na tomto podlaží, načež se přesunul do prvního a do druhého patra. Nikde nezaregistroval stopy po současných obyvatelích, ale na jedné matraci v prvním patře objevil úhledně složené ložní prádlo.

A nakonec sklep.

Rozsvítil halogenovou svítidlu s pronikavým paprskem, namířil ji do sklepa a zjistil, že je převážně prázdný. Pár starých plechovek s barvou, rozhrkaný stůl. Na protější straně se rýsoval zásobník na uhlí, ve kterém se černě leskla malá hromádka. Shaw se v duchu usmál.

Survivalista tělem i duší, vidě, Ashtone?

Po chvíli zírání do tmy si všiml, že z trámů visí tři kabely. Jeden kabel poblíž schodů byl zakončený objímkou s malou zárovkou. Kabely uprostřed a vzadu někdo odřezal a konce omotal elektrikářskou izolační páskou.

Shaw věděl, proč zbylé dva kabely někdo amputoval: aby nebylo dobře vidět na konec sklepa.

Posvítíl baterkou na zadní zeď a přistoupil blíž.

Vyhmátl jsem tě, Ashi.

Stejně jako zbytek sklepa byla i tato stěna obložená překližkovými deskami, které sahaly od podlahy až po strop a byly natřené načerno. Když si však Shaw prohlédl spoje, odhalil na jednom místě rozdíl. Byla to skrytá dvířka vedoucí do tajné místnosti. Vytáhl z kapsy nůž a otevřel ho. Chvilí si prohlížel povrch obložení a našel kousek od země šterbinku. Vsunul do ní čepel a uslyšel cvaknutí. Dveře povyskočily dopředu. Shaw vyměnil nůž za pistoli, přikrčil se a posvítíl baterkou dovnitř. Přitom ji však držel o něco výš a nalevo od těla – kdyby se uvnitř skrýval ozbrojený nepřítel, instinktivně by střílel na světlo.

Sáhl dovnitř, přičemž se snažil nahmatat případné nástražné dráty. Nic.

Pomalů začal přitahovat dveře nohou k sobě.

Dveře se neposunuly ani o půl metru, když uvnitř s oslnivým zábleskem a ohlušujícím zaduněním vybuchla bomba. Jedna střepina zasáhla Shawa do prsou.

2.

U podobných detonací obvykle nehrozí smrt.

Většina obětí improvizovaného výbušného zařízení oslepne, ohluchne, případně je ve větší či menší míře zmrzačená. Většina výbušných materiálů se pohybuje rychlostí přes devět tisíc metrů za sekundu; než si odkašlete, stihla by šoková vlna doputovat od hladiny moře k vrcholu Mount Everestu.

Shaw ležel na podlaze, neviděl, neslyšel, kašlal a přemáhal bolest. Dotkl se místa, kde mu do těla narazila střepina. Měl ho celé rozbolavělé, ale nikde neviděl porušenou kůži. Střepina mu z nějakého důvodu nepronikla do tkáně. Shaw si rychle prohlédl zbytky svého těla. Ruce i nohy mu pořád fungovaly.

A teď rychle najít pistoli. Výbuch bomby totiž často bývá přede-
dehrou k dalšímu útoku.

Shaw nic neviděl, a tak jen vkleče šmátral po vlhkém betonu, až pistoli nahmatal.

Přimhouřil oči, ale zrak mu stále nesloužil. Tenhle smysl se vůlí přimět k činnosti nedá.

Nebyl čas propadat panice, nebyl čas přemýšlet, jak by vypadal jeho životní styl, kdyby zůstal natrvalo osleplý nebo ohluchlý. Lezení po skalách, jízda na motorce, cestování po celé zemi – to všechno teď bylo v ohrožení, ale momentálně nebyl čas se tím zaobírat.

Jak mohl poznat, odkud útok přijde? Přikrčil se a přesunul se na místo, kde tušil zásobník na uhlí. Ten mu poskytne aspoň

nějaké krytí. Zkusil poslouchat okolní zvuky, ale slyšel jen pís-kání v uších.

Po pěti zoufalých minutách začal vnímat na druhém konci sklepa slabounkou záři. Světlo z kuchyně.

Neoslepl tedy úplně. Oslnivý výbuch ho jen načas připravil o zrak. Počkal ještě chvíli a konečně dokázal rozpoznat světlo ze své baterky. Ležela tři metry od něj. Sebral ji, prošmátral světelným kuželem celý sklep a posvítil i do místnosti za utajenými dveřmi.

Žádní útočníci.

Shaw tedy zasunul pistoli do pouzdra a luskl prsty vedle obou uší. I sluch se mu pomaličku vracel.

Začal vyhodnocovat situaci.

Co se to právě stalo?

Kdyby si atentátník přál, aby vetřelec zemřel, mohl to snadno zařídit. Shaw posvítil baterkou na zárubeň skrytých dveří a šedý kus kovu, ze kterého se kouřilo. Byl to velký zábleskový granát – zbraň vyrobená z hořlavých materiálů, které při detonaci vydávají oslepující světlo a ohlušující zvuk, ale nevymrštují do prostoru vražedné projektily; jejich účelem je fungovat jako varování.

Shaw se pozorně rozhlédl, aby zjistil, proč si bomby nevšiml. Zajímavé. Samotné zařízení bylo projektilem. Bylo odpáleno z regálu kousek od tajných dveří a nastaveno tak, aby zhruba po půl vteřině explodovalo. Právě ono ho zasáhlo do prsou. Zřejmě ho aktivoval pohyb či detektor přiblížení. Každopádně Shaw o podobném mechanismu nikdy neslyšel.

Pozorně si prohlédl místnost, aby odhalil případné další nástrahy. Žádné však nenašel.

Kdo tohle zařízení instaloval? Dalo se předpokládat, že tajnou místnost vytvořil otec a jeho kolegové, ale bombu v ní nejspíš nastražil někdo jiný. Ashton Shaw s výbušninami nikdy nepochoval. Jejich držení bez licence bylo v rozporu se zákonem, a třebaže byl otec posedlý uměním přežití a zásadně nedůvěřoval autoritám, zákony neporušoval.

Nikdy úřadům nedopřej, aby nad tebou měly takovou kontrolu.

A pak našel Shaw další důkaz, že bombu nemohl do sklepa umístit jeho otec. Když si totiž zařízení prohlédl v ostrém světle baterky pozorněji, všiml si, že pochází z armádní výzbroje a nese datum z loňského roku.

Rozsvítil stropní světlo a schoval baterku. Uprostřed prostoru o rozměrech zhruba šest krát šest metrů spatřil otlučený stůl, starou dřevěnou židli a několik regálů, které byly převážně prázdné, ale pár jich obsahovalo jakési dokumenty a svršky. Další hromádky dokumentů ležely u zdi. V jednom rohu se ukrývala olivově zelená plátěná brašna.

Na stole se válely desítky lejster.

Je tohle ono? Tajný poklad, kvůli němuž umírali lidé – mezi nimi i Shawův otec?

Shaw obešel stůl, aby stál čelem ke dveřím do tajné místnosti, a naklonil se nad papíry, aby to zjistil.

3.

Colter Shaw se zde dnes ocitl díky objevu, který před časem učinil v Komplexu – rodinném sídle ukrývajícím se ve východní Kalifornii na obrovském pozemku obklopeném vzpínajícími se horskými vrcholy.

Tam, vysoko v nehostinném Echo Ridge, našel Shaw dopis, který mu otec před smrtí zanechal a ukryl.

Dopis, jenž měl Shawovi změnit život.

Svůj vzkaz synovi zahájil Ashton konstatováním, že během let, kdy působil jako univerzitní profesor, amatérský historik a politolog, si vypěstoval nedůvěru k velkým korporacím, institucím, politikům a zámožným jednotlivcům, „kteří profitují z balancování na hranici mezi legálností a nelegálností, demokracií a diktaturou“. A tak vytvořil skupinu přátel a kolegů, která si předsevzala, že bude korupci těchto lidí odhalovat.

Ze všeho nejdřív si vzali na mušku společnost BlackBridge Corporate Solutions, která se proslavila působením v oblasti firemní špionáže. Stála za mnoha pochybnými praktikami, ale Ashton a jeho kolegové pokládali za nejhanebnější jejich „plán vylepšení městské zástavby“ neboli PVMZ. Na první pohled se zdálo, že cílem plánu je pomáhat developerům s vyhledáváním nemovitostí. Firma BlackBridge však dovedla roli realitních makléřů ještě o krok dál. Ve spolupráci s místními gangy zaplavili operativci BlackBridge vytipované čtvrti bezplatnými či levnými opioidy, fentanylem a metamfetaminem. Počet závislých

osob prudce vzrostl. A když už se v dotyčných čtvrtích nedalo žít, nastoupili developeři a skoupili tamní nemovitosti téměř za hubičku.

Stejná taktika přinášela výsledky i politickým klientům: stranickým akčním výborům, lobbistům i samotným kandidujícím politikům. Příval zakázaných drog a léčiv vyvolal populační změny. Obyvatelé se začali přesouvat jinam, což ovlivnilo demografickou skladbu v kongresových okrscích. PVMZ byl v podstatě překreslováním volebních okrsků prostřednictvím narkotik.

Ashtona Shawa se plány firmy BlackBridge osobně dotkly ve chvíli, kdy jeden jeho přítel a bývalý student – tehdejší sanfranciský radní Todd Zaleski – začal fungování PVMZ prověřovat. Po nějaké době ho našli s manželkou zavražděného střelbou z pistole z bezprostřední blízkosti. Dvojí vražda navenek působila jako zpackaná loupež, ale Ashton věděl své.

Začal tedy s kolegy hledat důkazy proti společnosti BlackBridge v naději, že se pak úřady začnou případem vážně zabývat. Téměř všichni zaměstnanci BlackBridge se s nimi odmítli bavit, ale Ashton se dozvěděl o člověku, který zastával názor, že PVMZ zachází příliš daleko. Jmenoval se Amos Gahl a v BlackBridge působil jako řešeršér. Ve firmě objevil inkriminující dokumenty, propašoval je ven a ukryl je někde v oblasti San Franciska. Než však stačil kontaktovat Ashtona nebo úřady, zahynul i on – stal se obětí podezřelé autonehody.

Ashton do svého dopisu napsal: *Začal jsem být posedlý touhou najít, co Amos Gahl ukryl.*

Firma BlackBridge se však o Ashtonovi a lidech trpících stejnou posedlostí dozvěděla. Několik jich zemřelo za záhadných okolností a ostatní v obavách o život od svých záměrů ustoupili. Netrvalo dlouho a Ashton zůstal sám. Nezbyvalo mu než se vlastními silami pokusit zničit firmu, která zabila jeho studenta a mnoho dalších lidí v San Francisku – a pravděpodobně i v bezpočtu jiných měst.

A pak jedné chladné říjnové noci našel tehdy šestnáctiletý Colter Shaw otcovo tělo v opuštěném Echo Ridge.

Od té doby se mu podařilo zjistit, jací lidé proti němu stojí:

Ian Helms, zakladatel a generální ředitel BlackBridge. Dnes pětapadesátník s pohlednou tváří filmové hvězdy zastával v minulosti několik významných postů v oblasti národní obrany a zpravodajství a motal se i kolem politiky a lobbingu.

Ebbitt Droon, firemní „operative“, rozuměj hrdlořez. Šlachovitý muž s rysy hlodavce. Už několikrát Shawa konfrontoval a jednou po něm dokonce hodil zápalnou lahev. Shaw si byl jistý, že Droon je regulérní sadista.

Irena Braxton, agentka BlackBridge, jejímž úkolem bylo zastavit Ashtona – dnes tedy jeho syna. Ashton o ní napsal:

Možná vypadá jako něčí babička, ale ve skutečnosti je naprosto nelítostná a neváhá v rámci své činnosti nařizovat fyzické útoky.

Její oficiální pracovní zařazení znělo „specialistka na vnější vztahy“, což byl eufemismus, jak zákon káže.

Svůj dopis zakončil Ashton slovy:

A my se teď obracíme na vás.

Z toho, že čtete tento dopis, logicky vyplývá, že jste úspěšně sledovali stopu z chlebových drobků, které jsem vám cestou do Echo Ridge nasypal, a že teď znáte celý příběh.

Těžko vás mohu s klidným svědomím žádat, abyste se tohoto riskantního úkolu zhostili. Žádný rozumný člověk by to neudělal. Ale pokud se k tomu přece jen chystáte, pak vám chci sdělit, že když navážete tam, kde moje pátrání skončilo, budete bojovat za spravedlnost pro ty, jimž firma BlackBridge a její klienti přichystali smrt nebo jim obrátili životy vzhůru nohama, a současně budete zárukou, že tisíce dalších lidí nepotká v budoucnu stejný osud.

Přiložená mapa označuje lokality ve městě, které by mohly obsahovat důkazy ukryté Amosem Gahlem – nebo vás k nim dovést. Jakmile ukryji tento dopis a doprovodné

dokumenty, vrátím se do San Franciska s nadějí, že tam objevím další stopy. Ty se nacházejí na Alvarez Street 618 v San Francisku.

Na závěr mi dovolte napsat toto:

Nikdy nepředpokládejte, že vám nehrozí nebezpečí.

A. S.

4.

Colter Shaw měl tedy novou misi. Chtěl prověřit všechny lokality z otcovy mapy – bylo jich celkem osmnáct – a nalézt důkazy, které ukryl Amos Gahl.

Když si však nyní prohlížel v tajné místnosti ve sklepe domu příslušné dokumenty, uvědomil si, že s firmou BlackBridge nemají nic společného. Souvisely se strojírenskými projekty a lodní dopravou. Některé byly psané v angličtině, jiné v ruštině nebo možná v jiném jazyce používajícím azbuku. Několik písemností bylo španělsky – tomuto jazyku Shaw rozuměl – a také ony se týkaly lodní dopravy. Nechybělo ani pár dokumentů v čínštině.

Někdo používal tajnou místnost jako operační základnu. Mohlo jít o některého z původních členů otcovy skupiny? Nebo o příslušníka druhé generace, jakým byl i Shaw? Je to muž, nebo žena? Mladý? Středního věku? Některé materiály nesly poměrně nedávné datum. Shaw se otočil k brašně na podlaze, a když se ujistil, že ji nechrání nástražné dráty, rozepnul ji.

Uvnitř našel odpověď na otázku týkající se pohlaví. Oblečení patřilo muži nadprůměrně vysoké postavy. Trička, košile, kapsáče, džíny, svetry, vlněné ponožky, baseballové kšiltovky, rukavice, sportovní saka. Všechno bylo černé, šedé nebo tmavě zelené.

Vtom si všiml, že ve stínu u zadní zdi leží další hromádka dokumentů. Ano, materiály jeho otce. Shaw si potrpěl na krasopis

a tuto vlastnost zdědil právě po Ashtonovi, který psal ještě úhlednějším – a menším – písmem než on.

Když Shaw tyto dokumenty uviděl, rozbušilo se mu srdce.

Odnesl papíry nahoru a položil je na rozhrkaný kuchyňský stůl. Posadil se na podobně vratkou židli a dal se do čtení. Dokumenty obsahovaly další podrobné informace o PVMZ a také odkazy na jiné pochybné aktivity společnosti BlackBridge: falešné posudky o statické výškových budov po zemětřesení (některé z nich stály *přímo* na tektonickém zlomu San Andreas), provize za vládní zakázky, podfuky kolem územního plánování a rozvoje, manipulace s akciemi, praní špinavých peněz.

Byl zde i novinový výstřížek pojednávající o smrti poslance kalifornského parlamentu se dvěma dopsanými otazníky vedle fotografie. Dotyčný poslanec zahynul při autonehodě cestou na schůzku se státním ministrem spravedlnosti. Vozidlo začalo po nehodě hořet a požár zničil i krabice se záznamy, které poslanec vezl s sebou. Okolnosti nehody byly podivné, ale žádné vyšetřování se nekonalo.

Shaw našel i články o Toddu Zaleském, Ashtonovu bývalém studentovi a poté městském radním, kterého podle Ashтона zavraždili lidé z BlackBridge.

Všechno, co Ashton vypátral, jednoznačně ukazovalo na zločinné praktiky této firmy. Jenže to nebyly důkazy – přinejmenším ne takové, aby s nimi mohl pracovat státní zástupce. Shaw měl v oblasti trestního práva jisté zkušenosti. Po bakalářském studiu nějakou dobu pracoval v advokátní kanceláři a rozhodoval se, jestli neabsolvuje standardizované testy a nepřihlásí se někde na právnickou fakultu. Ke studiu ho inspirovala zejména práce jistého profesora Sharphorna z Michiganské univerzity, a tak vážně přemýšlel, že se na tuto dráhu rovněž vydá. Vzhledem ke své nepokojné povaze nakonec na kancelářskou práci rezignoval, ale zájem o právo už mu zůstal a on často četl odborná právní pojednání; navíc se mu to hodilo i v jeho práci lovce odměn.

Ne, žádné otcovo zjištění by státní zastupitelství nezajímalo.

Po chvíli však Shaw našel vzkaz, který zřejmě Ashtonovi adresoval kolega Amose Gahla. Byl napsaný na několikrát složeném listu papíru. To nepochybně znamenalo, že ho odesílatel Ashtonovi zanechal v mrtvé schránce, což byla osvědčená špiónážní metoda, kdy se důležitá sdělení ukrývala pod lavičkami v parku nebo v prasklinách ve zdivu, aby se eliminovalo riziko elektronického odhalení.

Amos je mrtvý. Ty věci jsou v příruční tašce Black-Bridge. Nevím, kam ji ukryl. Toto je můj poslední vzkaz. Je to moc nebezpečné. Hodně štěstí.

Znamenalo to, že „ty věci“ neboli usvědčující důkazy leží v tašce ukryté na některém z osmnácti míst, která Ashton vytipoval jako pravděpodobné skrýše. Obejít je všechny byl náročný a zdoluhavý úkol, ale nedalo se tomu vyhnout. Shaw musel projít všechna místa a pokračovat v pátrání, dokud tašku nenajde – případně na celý případ rezignovat, pokud v žádné ze skrýší taška nebude.

Záhy však zjistil, že obcházet všech osmnáct míst nebude zapotřebí. Vlastně nemusel navštívit ani jedno.

V hromádce totiž objevil mapu, která se navlas shodovala s mapou nalezenou v Echo Ridge – tedy až na jeden rozdíl. Všech osmnáct lokalit zde bylo zakřížkováno tučným červeným „X“.

Z Ashtonova sdělení vyplynulo, že jakmile zanechal mapu v Komplexu, vrátil se sem a začal dotyčná místa prohledávat sám, přičemž je postupně všechny vyloučil.

Shaw si povzdechl. Znamenalo to, že důkazy, které by mohly firmu BlackBridge zničit, mohou být zašité prakticky kdekoli v oblasti Sanfranciského zálivu, tedy na rozloze několika tisíc čtverečních kilometrů.

Možná Ashton objevil jiná potenciální místa. Shaw se vrátil k materiálům, aby v nich případně našel další stopy, ale jeho pátrání bylo v tu chvíli přerušeno.

Z Alvarez Street, z prostranství před domem, sem totiž dolehl ženský hlas. „Pomoc!“ křičela žena. „Pomozte mi někdo!“

5.

Shaw vykoul z arkýřového okna a viděl, že se před drátěnou brankou vedoucí na zanedbaný pozemek s troskami dávno vyhořelého domu postrkují dva lidé.

Tmavovlasé ženě mohlo být něco přes třicet. Měla na sobě seprané džíny, tričko, ošoupanou tmavě modrou koženou bundu a tenisky. Z ucha jí visel bílý kablík od sluchátka. Zoufale se rozhlížela kolem sebe, protože ji za paži svíral podsaditý muž oblečený v zaprášeném a otrhaném bomberu a pytlovitých kalhotách. Byl to běloch a působil ušmudlaně. Bezdomovec, usoudil Shaw, a možná i schizofrenik nebo člověk s hraniční poruchou osobnosti, jakých bylo mezi bezdomovci mnoho. V ruce držel odlamovací nůž a táhl ženu k brance. Vypadal silný, což nebylo nic neobvyklého – život na ulici je fyzicky náročný, a pokud chce člověk obstát, musí praktikovat svébytnou verzi survivalismu. Shaw i z dálky viděl, jak muži vystupují na rukou a na čele žíly.

Rychle vyrazil ze dveří, seběhl po betonových schodech a řítil se k brance. Žena na něj upřela pohled. Měla zoufalý výraz a divoce vytrřestěné oči. „Prosím! On mi chce ublížit!“

Útočník zabodl oči do Shawa. Zpočátku se mu ve tváři zračila zběsilá vzdorovitost, která Shawovi přišla téměř šibalská. Nebyl vysoký, ale měl široký hrudník a celkově působil dojmem skřeta z fantasy filmu. A jeho ruce se opravdu zdály silné.

„Copak, hubeňoure, chceš taky slíznout? Odprejskni.“

Shaw k němu kráčel dál.

Muž teatrálně zamával odlamovacím nožem. „Myslíš, že si dělám prdel?“

Shaw k němu kráčel dál.

Člověk by si myslel, že když se do rozmršky dvou lidí přimotá někdo třetí, útočník své původní plány opustí. Jenže tenhle muž svíral ženu stejně silně jako předtím, jako by při baseballu chytil na tribuně homerun a nechtěl dát míček jinému fanouškovi. Nepovolil ani o chlup a udělal krok proti Shawovi.

Ten kráčel dál.

„Ježíši! Jseš hluchej, blboune?“

V rodinné enklávě Shawových v pohoří Sierra Nevada učil Ashton své děti základní dovednosti potřebné k přežití. Hodně času věnoval palným zbraním, těm čerchmantským věcičkám, které jsou dobrým sluhou, ale špatným pánem. A jedno z pravidel si vypůjčil ze základní příručky střelce.

Nikdy nevytahuj zbraň, pokud ji nehodláš použít.

Shaw vytasil glock a namířil ho útočníkovi na hlavu.

Muž ztuhl.

Shaw si vzal otcovo pravidlo k srdci, stejně jako většinu položek z jeho sáhodlouhého seznamu věcí, které „nikdy nedělat“. Zároveň však věřil, že výraz „použít“ není přesně definovaný a závisí na interpretaci. On ho přitom interpretoval poněkud volněji než Ashton. V tomto případě tak, že nestiskne spoušť, ale raději někoho vyděsí k smrti.

Zabralo to.

„Ehm... neblbni, člověče... ne, nech toho! Prosím tě! Dyt jsem to tak nemyslel. Akorát jsem tady stál. Chtěl jsem po ní nějaký prachy. Tejdén jsem neměl nic v hubě. A ona hnedka začala vyvádět.“

Shaw mlčel. Nepatřil k lidem, kteří by se nechali usmlouvat nebo umluvit. Dál držel pistoli napřaženou a chladně hleděl na ten šibalský obličej lemovaný vlhkými vlasy vyčesanými dozadu ve stylu, který kolem roku 1975 díkybohu přestal existovat.

Útočník ještě chvíli váhal a pak ženu pustil. Ta od něj odstoupila, opřela se o drátěný plot a ztěžka oddechovala. Tvářila se sklíčeně a dál vyjeveně třeštila oči.

Budova za plotem musela vyhořet před dobrými pěti lety, ale kvůli vysoké vlhkosti bylo ve vzduchu stále ještě cítit spálené dřevo.

Muž zatáhl čepel odlamovacího nože a začal si ho strkat do kapsy.

„Ne. Odhod' ho.“

„Já –“

„Říkám ti, odhod' ho.“

Šedý nástroj s řinčením dopadl na šterkový chodník.

„A teď mazej.“

Muž zvedl obě ruce a začal ustupovat. Pak se ovšem zarazil, naklonil hlavu, přimhouřil oči a se sotva znatelnou špetkou naděje ve tváři se zeptal: „A ty bys náhodou neměl dvě pětky?“

Shaw se ušklíbl a muž odkvačil.

Shaw si vsunul pistoli do pouzdra a rozhlédl se po okolí. Na celé ulici viděl jen jednoho dalšího člověka – vousáče v černém kabátě do půli stehén, tmavých kalhotách a pletené čepici. Na zádech měl batoh s logem Oakland A's. Nestál blízko a díval se jinam. Pokud incident viděl, neměl zájem poznat jeho účastníky ani se dozvědět, o co šlo. Po chvíli vstoupil do malé kavárny. V San Francisku s vysokým podílem italských přistěhovalců jich bylo hodně.

„Proboha,“ zašeptala žena. „Moc vám děkuju!“ Byla o malinko menší než Shaw, který měřil rovný metr osmdesát, a měla sportovní postavu a vypracovaná stehna zvýrazněná přiléhavými džínami. Navíc měla útlé boky, dlouhé paže a stejně jako útočník vystouplé žíly na předloktí. Nebyla nalíčená a tváře jako by měla ošlehané větrem. Od jednoho spánku až kamsi pod rozpuštěné hnědé vlasy se jí táhla jizva.

„Nevím, co mám říct. Vy jste, ehm, od policie?“ Pohlédla na pistoli u Shawova pravého boku a pak si změřila pohledem i jeho samého. Byla ostražitá.

Colter Shaw měl nakrátko ostříhané světlé vlasy, svalnatou postavu a mlčenlivou povahu, takže si ho člověk mohl snadno splést s policajtem, federálem nebo detektivem vyšetřujícím složité vraždy či případy terorismu. Žena ho zřejmě pokládala za tajného agenta, který sem přijel na motorce a podle toho je i oblečený: bunda, tmavě modrá košile plus svetr zakrývající zbraň, modré džíný a vysoké černé boty Nocona.

„Jsem něco jako soukromé očko.“

„Já jsem Tricia,“ řekla žena.

Shaw se jí nepředstavil, pravým jménem ani smyšleným.

Tricia zakroutila hlavou, pravděpodobně nad vlastním chováním. „Blbost, taková blbost...“

„Příště si najděte lepšího dealera,“ poradil jí Shaw. „Nebo neberte vůbec.“ Pokrčil rameny. „Ale mně se to lehko řekne.“

Tricia semkla rty a sklopila hlavu. „Já vím. Pokusím se. Jedna odvykačka, druhá odvykačka... Ale třeba je to budiček.“ Nasadila chabý úsměv. „Strašně vám děkuju, fakt.“

A vyrazila opačným směrem než před chvílí skřet ze Středomě.

6.

Shaw se vrátil do domu a zamířil do kuchyně k dokumentům. Nedostal se však dál než do obývacího pokoje.

Tam se zastavil a zadíval se na regál, ve kterém stála patnácti-centimetrová soška bronzového orla bělohlavého. Měl roztažená křídla, rozevřené drápy a dravčí oči sklopené dolů.

Shaw sošku sebral, obrátil ji v ruce a vrátil ji do regálu.

Náhodnému pozorovateli by se mohlo zdát, že jde o umně zhotovený suvenýr z návštěvy nějaké přírodní rezervace, o jednu z dražších položek v nabídce tamní prodejny upomínkových předmětů.

Pro Coltera Shawa však tento orel znamenal podstatně víc.

Naposledy ho totiž viděl před mnoha lety na polici ve svém pokoji v Komplexu. Než se orel ztratil. Shaw si na něj čas od času vzpomněl a kladl si otázku, kde mohl skončit. Zašantročil ho někam sám, když si v pokoji dělal místo pro výstroj, pro zbraně, které si sám vyrobil, nebo pro objevy ze svých nekonečných výprav do hor kolem Komplexu – pro kameny, šišky, hroty šípů a kosti?

Když orla našel tady, naplnilo ho obrovskou radostí, že se konečně dozvěděl, kde tohle umělecké dílo skončilo. Otec si ho sem musel přinést s sebou jako vzpomínku na svého prostředního potomka. Shaw měl radost, že orel není navždy ztracený; způsob, jakým se k této sošce dostal, byl totiž důležitým aspektem celého jeho dětství a zároveň památkou na incident, který

nepochybně předznamenal Shawovu současnou kariéru i životní styl.

Neposeda...

Zpodobnění ptáka chystajícího se dosednout v něm však vyvolalo i zármutek. Vzkřísilo totiž i jiné vzpomínky na Shawovo dětství. Konkrétně vzpomínky na staršího bratra Russella.

Kdysi před lety během jednoho špatného období trval Ashton Shaw na tom, aby tehdy třináctiletá Dorion absolvovala uprostřed noci třicetimetrový výstup na skalní stěnu stylem volného lezení. Byla to zkouška. Všechny jeho děti musely po pubertě na skálu vylézt.

Russell i Colter už měli tuto zkoušku za sebou. Dospěli však k přesvědčení, že tato zkouška ohněm nemá žádný smysl, zvlášť v případě jejich sestry. Ta byla po sportovní stránce stejně nadaná jako její bratři, s lanem a křídou to opravdu uměla a v podstatě by strčila do kapsy i Ashtona. Navíc už měla řadu těžkých výstupů za sebou, v několika případech i v noci.

Dorion měla už tehdy vlastní hlavu a dospěla k závěru, že takovou zkoušku absolvovat nepotřebuje... a ani nechce. „Ashi. Ne.“ Rozhodně se nebála vyjádřit vlastní názor.

Otec jí však nechtěl ulevit. A byl stále popuzenější a neodbytnější.

Do věci se tedy vložil starší bratr a rovněž otcův test pro sestru odmítl.

Výsledná konfrontace se ošklivě zvrhla, a dokonce se objevil nůž – v Ashtonově ruce. Russell ovšem využil znalostí, které mu vštípil sám otec, a ve snaze ochránit mladší sestru mu zbraň sebral.

Mary Dove, Ashtonova manželka a zároveň jeho psychiatricka a farmaceutka, musela krátce předtím v neodkladné rodinné záležitosti odcestovat, takže v Komplexu nezůstal nikdo dospělý, kdo by situaci uklidnil.

Po pár mimořádně vypjatých okamžicích otec couvl, uchýlil se do svého pokoje a cosi si přitom mumlal.

A krátce poté zahynul po pádu z Echo Ridge.

Okolnosti jeho smrti vyvolaly lecjaká podezření a Shawa velmi znepokojilo, když se dozvěděl, že jeho bratr lhal o tom, kde se v době Ashtonovy smrti nacházel. Ve skutečnosti totiž pobýval nedaleko Echo Ridge. Shaw proto uvěřil, že otce zavraždil právě Russell. Věděl, že takové rozhodnutí muselo být pro bratra trýznivé a že k němu dospěl až po mnoha bolestných úvahách, ale zřejmě nakonec usoudil, že vzhledem k otcovu psychickému stavu přežije buď Dorie, nebo Ashton, a rozhodl se pro sestru. Ashton Shaw už se totiž v té době vůbec nepodobal laskavému a duchaplnému muži a učiteli, kterého znali z dětství.

Shaw tedy učinil vlastní nelehké rozhodnutí: smířil se s představou, že se jeho bratr dopustil otcovraždy. Tato myšlenka ho léta trápila a rozbila vztah mezi ním a Russellem.

Jenže před několika týdny se Shawovi vyjevila pravda: Russell neměl s Ashtonovým úmrtím vůbec nic společného. Stál za ním operativce firmy BlackBridge, který otce oné studené říjnové noci v Echo Ridge vystopoval.

Tuto pravdu sdělil Shawovi sám Ebbitt Droon. „Tvůj tatík... My ho chtěli živýho, Braxton ho chtěla mrtvýho – ale ne hned, ne dřív, než dostane, co chtěla. A tak za ním poslala někoho, kdo mu měl ohledně těch dokumentů... domluvit.“

Výraz „domluvit“ přitom mohl znamenat jediné: mučením Ashтона donutit, aby vyklopil všechno, co ví o krádeži firemních tajemství spáchané Amosem Gahlem.

Droon Shawovi vysvětlil: „Jestli si to skládáme dohromady správně, tak tvůj tatík věděl, že do toho vašeho Komplexu míří chlap, kterýho poslala Braxton. Vyhmát ho, odved stranou a chystal se ho někde v lesích zabít. Jenže tahle léčka mu nevyšla. Porvali se a tvůj tatík spadnul.“

Až do tohoto sdělení Shaw opravdu věřil, že otce zavraždil Russell. Bratra falešné obvinění – byť nevyslovené – zdrtilo, a tak se sebral a zmizel. Od Ashtonova pohřbu, což už bylo přes deset let, se nikomu z rodiny neozval.

Colter Shaw si vydělával na živobytí hledáním lidí – dobrých i špatných, ztracených kvůli osudu a okolnostem i ztracených

proto, že sami chtěli zmizet ze světa. Snaze vypátrat vlastního bratra proto věnoval obrovské množství času i peněz. Vůbec netušil, co Russellovi řekne, až ho konečně najde, ale v hlavě si připravil scénář, podle kterého si všechno měli navzájem vysvětlit, odpustit si a pokusit se najít způsob, jak své vzájemné odcizení překonat.

Jeho snaha však vyznívala naprázdno. Russell Shaw se vypařil, a vypařil se opravdu, opravdu důkladně.

Právě minulý týden se Shaw na toto téma s kýmisi bavil a popisoval mu, jaký dopad v něm bratrova ztráta zanechala.

„Co byste v souvislosti se svým bratrem označil za největší minus?“ zeptal se ten muž. „Co vás trápí nejvíc?“

„Byl to můj kamarád,“ odpověděl mu Shaw. „A já jeho. Jenže jsem to zničil.“

Když se teď díval na sošku orla, prožíval Russellovu nepřítomnost o to naléhavěji.

Postavil sošku na kuchyňský stůl a vrátil se k hromádce s otcovými materiály. Zhruba hodinu je pročetl a našel dva vzkazy psané otcovým elegantním rukopisem. S osmnácti lokalitami nijak nesouvisely, což znamenalo, že Ashton dotyčná místa objevil až poté, co dokončil obhlídku lokalit vyznačených v mapě.

Jeden vzkaz se týkal komerční budovy Haywood Brothers Warehouse v Embarcaderu, čtvrti táhnoucí se podél východního sanfranciského nábřeží.

Druhá budova stála v Burlingameu, jižním předměstí San Franciska, na adrese Camino 3884.

Shaw nyní odeslal textovou zprávu se žádostí o informace svému soukromému očku. Mack McKenzieová mu zanedlouho odpověděla, že o komerčním skladu mnoho dalších informací nezjistila – snad jen to, že šlo o historickou budovu postavenou koncem devatenáctého století, která není přístupná veřejnosti a momentálně je na prodej. Na adrese v Burlingameu pak stál soukromý dům, jehož majitelem byl jistý Morton T. Nadler.

Shaw našel mezi dokumenty i vizitku obsahující možnou třetí lokalitu: Stanfordovu knihovnu ekonomické a obchodní literatury.

Knihovna se nenacházela v Palo Altu, kde sídlila samotná Stanfordova univerzita, nýbrž v části města známé pod názvem South of Market. S Gahlovými ukradenými důkazy možná vůbec nesouvisela; na ukrytí tašky by to bylo dost zvláštní místo. Třeba tam Ashton Shaw chodil studovat informační zdroje. Počítač nikdy nevlastnil a rozhodně by v žádném svém obydlí jeho přítomnost nedopustil, takže se nedalo vyloučit, že do knihovny docházel právě kvůli tomu.

Shaw se tedy rozhodl, že se ze všeho nejdřív zastaví v knihovně. Koneckonců se nacházela nejbliž od domu. A pokud tam nic nezjistí, zkusí nejdřív dům v Burlingameu a poté sklad.

Ale ještě předtím pár bezpečnostních opatření.

San Francisco patřilo mezi teritoria firmy BlackBridge. S devadesátiprocentní pravděpodobností zatím o jeho přítomnosti ve městě nic nevědí. I zbylých deset procent si však žádalo patřičnou pozornost.

Otevřel si v telefonu aplikaci.

Ta sledovala v reálném čase veškeré pohyby Ireny Braxton a Ebbitta Droona.

Braxton nedávno pod falešnou identitou pronikla do Shawova obytného vozu a ukradla odtamtud Ashtonovu mapu s označením míst, kam Gahl ukryl důkazy, a další materiály – nebo si alespoň myslela, že tyto věci patřily Ashtonovi.

Shawovi se však podařilo předem zjistit, kdo je ta žena ve skutečnosti. Záměrně tedy nastrčil do obytnáku mapu s osmnácti označenými falešnými lokalitami a taky jeden výtisk knihy *Walden* Henryho Davida Thoreaua, jehož okraje byly poseté nesmyslnými shluky znaků připomínajícími kódované sdělení. Hřbet knihy navíc obsahoval skryté sledovací zařízení GPS.

V posledních dvou dnech putoval trasovač po místech, která Shaw vyznačil na falešné mapě, a nějaký čas se rovněž nacházel v jednom komerčním mrakodrapu na Sutter Street v San

Francisku, kde nejspíš sídlila pobočka společnosti BlackBridge. V této budově se trasovač nacházel i teď.

Shaw přepnul na Mapy Google a prohlédl si čtvrť, ve které stála Stanfordova knihovna. Nečekal žádné komplikace, ale tyto úkony prováděl před každou zakázkou. Informace představovaly nejlepší zbraň, jakou survivalista může mít.

Což ovšem neznamenalo, že by se mělo zanedbat klasické nádobíčko.

Shaw si ještě jednou zkontroloval pistoli.

Nikdy nepředpokládej, že zbraň je nabitá a že ji od posledního použití nikdo nepoškodil či nezneškodnil.

Třistaosmdesátka byla opravdu nabitá: jeden náboj si hověl v komůrce a šest čekalo v zásobníku. Byla to dobrá a spolehlivá pistole – pokud ji člověk držel při střelbě pevně. Jinak se o ní říkalo, že při málo stabilním úchopu občas nevyhodí prázdnou nábojnici. Colter Shaw však tento problém nikdy neměl.

Vsunul pistoli do vnitřního pouzdra z šedého plastu a ujistil se, že není vidět. Pokud chtěl člověk nosit zbraň skrytě, měl ji nosit skrytě, jinak hrozilo nebezpečí, že si jí některý všetečný občan všimne, propadne panice a zavolá policii.

Skryté nošení však mělo i další důvod.

Nikdy nedávej protivníkovi najevo, jak silná je tvoje obrana...

7.

Nová hrozba.

Když se Shaw postavil vedle motorky, uvědomil si, že ho někdo pozoruje.

Drobná postava, kožená bunda, baseballová čepice.

Ze všeho nejvíc však muže prozrazovaly sluneční brýle. Dnes dopoledne rozhodně nebyly zapotřebí. V ulicích se jako obvykle převalovala mlha – ta se někdy během dne rozplynula, avšak jindy tvrdošíjně setrvávala na místě jako nechtěný a otravný host. Také dnes visela ve vzduchu, který čpěl vlhkou dlažbou, výfukovými zplodinami, odpadky a mořem. V San Francisku člověk nikdy nebyl daleko od vody.

Jakmile Shaw vyšel z domu a zamkl hlavní dveře, nenápadně prozkoumal ulici. Zprvu tam neviděl nikoho kromě vousáče, kterého si všiml už před chvílí – muže v černém kabátě do půli stehén, v pletené čepici a s batohem Oakland A's u nohou. Seděl u stolku před kavárnou, popíjel kávu a psal na mobilu textovku. Shaw se nyní zadíval do zpětného zrcátka yamahy a zjistil, že se špeh nachází zhruba půldruhého bloku od něj.

Pravděpodobnost, že se mýlí? Padesát procent.

Nenuceně se otočil, naoko zkontroloval zadní pneumatiku yamahy a ohlédl se na ulici, ačkoliv se ve skutečnosti díval úplně jinam.

Muž zmizel za rohem budovy, kde před chvílí stál.

Čímž se pravděpodobnost mýlky snížila téměř na nulu.